

rodí. To spet storijo čebelice ali pa tudi druge čebelam enake živalice. Res de tudi veter prenaša rodovitni prah od cveta do cveta in storí rodovitne rastljine, vendar je marsiktero leto večidel tiho ali pa deževno vreme, ravno takrat, kader se sadni popki narbolj odprejo in so pripravi s pridam sprejeti potrebniga rodovitniga prahu. Ko bi takrat čebelice ali tudi druge take živalice rodovitniga prahu ne prenašale po cvetji, nič sadja bi ne imeli.

Zakaj ljudje pravijo včas: Letas bo veliko ajde, je dosti čebel na nji? Marsikteri takó pravi in sam ne vé zakaj. Kadar čebele močno na ajdo letajo, in iz lepiga ajdoviga cvetja pridno nabirajo, veliko rodovitniga prahu od cveta na cvet prenašajo, takó storijo de ajda obilno obrodi. Treba je, de bi kmetovavci bolj čislali in več špogali čebelic, ktere so nam toliko koristne, in nam mnogo dobička prinesejo. C.

Žalostna šiba nam žuga.

Tudi v naših gorah, kakor se iz družih krajev sliši, smo letas upali dobro letino doživeti. Žito sploh je lepó, dobro odrašeno in klasnato. Sená je skupama; per detelji in travulji se nič ne pogreša, tudi sočivje in opresnina vse dobro obéta. Samó korún, ta, ta nam z žalostno šibo žuga!! Práv lepo in veselo je rastel, večidel čez tri čevlje visoke stebila je pognal, vse ga je veselo bilo, in dober perdelik od njega perčakovalo; kar smo kmalo po sv. Marjeti zagledali, kakó mu je jelo spodnje perje, kakor od slane percverknjeno, gnjiti in se sušiti, in ta gnjiloba gré do verha stebila, in tudi cvétje začerni in odpade. Žalostno je viditi take gnjile plohe po njivi! Pa ta gnjiloba takó smerdí, ko se od vročine spari, posebno proti večeru, de bi si mogel človek kmalo nos zatisniti, ko pride blizo nje. Skopali smo semtertje po gnjilih plohah nektare zerna, in smo jih prerezali, pa prepričali smo se, de imajo vso podobo lanske bolezni, ali trohljivosti. Per majhnih zernih je še le znotraj, per debelih se pa že tudi zunej vidi. Po naši céli okólici, to je: v Černoverhu, v Godoviču, v Podkrajju in po Tominskem, in skoraj po vsih njivah kolikor toliko se ta žalostna prikazni vidi. Nekje na Tominskem, kakor smo slišali, kraja nismo mogli zvediti, je neki kmetovavec tako koruníše preoral, in ajdo vsejal nanj; ravno takó so storili eni na Šturski gori.

Pa naj ne misli nihče, de smo bolán korun sadili; temuč vés je bil zdrav in lep, ko je bil sajen. V veliko klétih ni bilo lani ne eniga bolniga koruna per nas, še zdej ga imajo nekteri kmetje za jéd, in je popolnoma zdrav.

Kaj je tedej vzrok te bolezni? Ali se še kod drugod kaj taciga kaže? Je le kaka pomoč zoper to nadlogo? Kdor kaj vé, naj nam ročno oznani v Novicah. *) K.

Staršam v poduk.

Pervi dan pretečeniga mesca je v vasi Pš. blizo V. na Dolenskim pustila neskerbna mati svojiga 2 leti in pol stariga zaliga fantiča h sosedovim otrokam v vas iti

*) Od nobene druge strani še dozdej nismo slišali take žalostne novice, in Bog daj, de bi je tudi ne. Kar smo lani na dolgo in široko od korunove gnjilobe in trohljivosti v Novicah pisali, vse to veljá od zgorej popisane nadloge, zoper ktero na njivi pomočka ni, in ktere vzrok po naših mislih gotovo v notrajni skazi semena tiči. Ni ga, ni sadeža, s katerim bi bili kmetovavci veliko let takó gerdo ravnali, kot s korunam! Lani smo resnico teh besed v Novicah dostojno spričali. Vredništvo.

in z njimi se igrati. Pustila ga je v tovaršijo, in nikoli več ga ni živiga vidila. Pred sosedovo hišo je bila globoka jama, kér je po dežji bilo, ravno polna vode. Fantiči veselo skačejo okoli luže; fantičku spodletí, v lužo se zverne in se utopí. Tovarši to viditi se prestrašijo, in vpiti in na pomoč klicati začno. Ljudje kmalo pridejo, otroka iz luže potegnejo, pa ko mati po-nj pride, je bil že popolnoma mertev. —

Žalosten izgled poprejšne zgodbe bi bil mogel marsiktero mater podučiti, bolj skerbno paziti na majhne otroke, in jih varvati nesreče. Pa kdo bi verjel! 16 dni po tem se je v sosedni vasi B. vtopila ravno léta stara punčika. Mati gré iz hiše po opravih in izroči punčiko večimu fantu in mu zapové jo varvati. Komej mati odide, fantič nese sestrico, kér hoditi še ni znala sama, iz hiše pod hruško, jo posadí blizo globoke luže, ktera je pred hišo, in ne gleda kaj punčika počne, ampak le gleda, kje bi kako hruško sklatil. Punčika pleza proti luži, in zverne se noter, de še fantič vidil ni. Ko jo pogreší, vidi de v luži že mertva leži. Fantič vpíje, kričí, kliče na pomoč, pa ko punčiko iz vode vzamejo, je bila že mertva, ni je bilo več moč oživiti, desiravno je bila malo časa v vodi. —

Starši! ne pušajte otrok v nevarne kraje. Otroci so od Boga vaši skerbi izročeni. Če po vaši zanikarnosti ob življenje pridejo, ste vi tega krivi, ste vi njih ubijavci! C.

Slovenski spominik.

Ko nam je Bog letas takó lepo vreme dal, de zime skoraj nič nismo imeli, in de vse, kar je vsajeniga in sejaniga skorej cel mesec poprej cveté in zóri, je tukaj na pravim kraji, povedati, de je bilo leto 1186 tudi takó lepo in rodovitno, de je sadje mesca Svečana že odcvetélo, o Vélíkim travnu žito dožorelo, de so o Vélíkim serpanu že grozdje tergali, in de je bilo sploh vsiga obilno. Drugač se je pa naslednje leto 1187 obneslo. Zima je bila takó huda in dolga, de je o bin-kóštih še zmerzovalo, in o božiči so še le grozdje tergali. Vse je bilo tudi silno nezdravo, kar so pridelali. Zavoljo téga so prišle tudi mnoge bolezni med ljudi, kterih so bile nektare take, de se zdravitelji v njih niso zavedli in jih tudi niso poznali, kakor Valvasor piše, ki tudi pové, de v letu 1685 na Krajskim nič vročine ni bilo poléti. To leto je bilo skoz in skoz vetrovno, in posebno S. Maliga serpana je bil takó hud vihar, de je strehe jemal, drevesa s koreninami rovál in celó pri nekterih cerkvah zvonike poderl. O Kresu je bila taka slana, de so bile tla takó béle, kakor bi jih bil snég pokril, in še celó stoječe vodé so dobile ledeno skorjo. In vunder je letna dobro kazala, tode toča je sadež pobila; kar je pa ostalo, so merčesi pojedli, takó de je bila v naslednim leti na Krajskim velika dragina in lakota.

Kakšín nauk bi si imeli vzeti iz premišljevanja tacih zgodeb? Šparati ob časih obilnosti za čase pomanjkanja, pred kterimi naj nas milostljivi Bog obvarje, kteri bi pa vunder vtegnili priti. —č.

Vesela vest.

(Nadalje.)

V Solnogradu so 5. Maliga serpana kardinal Miroslav gospoda Slomšeka, za knezo-škofa Labudskega posvetili. Pričijoči so bili vladika Lincinski (škof iz Linca) gosp. Gregor Tomaž Ciegler, in posvečeni vladika v Solnogradu, vladika Dulmanski gosp. Alojzi Hofmann, veliko drugih duhovnov in druge gospóde in velika sila ljudi. Solnogradčani so se močno zavzeli, ko je k ti svečanosti prišlo tudi dvanajst duhovnikov iz Slovenije — to je razveselilo tudi kardinala, kér so